

OMULUI DE LA ȚARĂ

Mindria de-a vedea, pe unde tu
Truși cu sirguință și unelte
Cum spicele se-nalță verzi și zvelte
Pe drept ființa ta o străbătu!
Căci din sămînța ce rodi cu spor
Se plămădește pinea tuturor.

Știuleții de porumb cu dinți de cal
La tine rid cînd îi desfaci din scutec
Și strugurii pe parii de pe deal
Nainte de-a-ți suride fie nu trec.

Vin, pine, păpușoiul din coșare,
Rotunda sfeclă, mazărea, cartofii
Trec și revin cu proaspătă întrupare,
Dînd vieții suc mai mult ca filozofii.

Tu nu semnezi nici țarina brăzdată
Nici coarnele junincii care-o crești —
Pe fruntea ta e scrisă truda toată
Și cînd asuzi la treabă strălucești
Ca-ntinderea cu iarbă-nrouată
Sub soarele ce dintre munți s-arată.

MIHAI BENIUC

Pregătind recolta viitoare

Toamna ne oferă, dărnica, știutele ei bună-tăți. S-a copt o dată cu porumbul și răsărita, sfeclă cea dulce, și poama din vii și livezi. Pe locurile pe care au trecut cu sapa, aceeași oameni pășesc acum minăți de o mare mulțumire lăuntrică, așezînd în coșuri roadele cimpului. Dar culesul se împletește cu marea grijă a semănatului. Oamenii știu din experiența altor ani că așa cum sameni, culegi. Un cooperator agricol din Tămășești, regiunea București care, în clipa cînd scriam aceste rînduri s-o fi găsînd chiar pe semănătoare ne vorbea de marea răspundere pe care o au acum lucrătorii din cîmp, de a pune în pămîntul bine pregătît o sămînță bună, de a însă-mînța uniform și totodată grabnic.

O prognoză recentă a vremii prevestește că timpul frumos va mai ține pînă la 10 octombrie. Oricum, ar fi, bunul gospodar știe că n-are motive să piardă, nu zilele ci chiar ceasurile prielnice. Pînă acum regiunile Moldovei sînt la înălțime cu semănatul grîului de toamnă. În raionul Galați (regiunea fiind și ea printre fruntașe) era semănat cu grîu la 24 septembrie peste 53 la sută din suprafața dată.

Majoritatea covârșitoare a mecanizatorilor au pregătît grîului un pat germinativ bun. Asta va feri planta de neplăcutele surprize ale iernii.

Ce-i face oare pe cei mai mulți să lucreze în campania de toamnă bine și repede? Răspundem tot aici: răsplata pe care le-a dat-o an de an pămîntul lucrat în respectul cerințelor agrotehnice. Au arat și afinat pămîntul, au semănat la timp, au folosit soiuri dintre cele mai productive, au îngrijit la soroc culturile. La gospodăria de stat Balaci din Bărăgan, producția de grîu a dat anul acesta 5 tone la hectar; iar o cooperativă agricolă vecină — cea din Grindu — a ajuns la 3000 de kg. Cooperativele agricole de producție din Grădinile și Caracal (reg. Oltenia) au obținut peste 3 tone grîu la hectar. Ce le rămîne de făcut oamenilor în această toamnă decît să repete bunele metode care i-au dus la producțiile amintite. Și ei așa și fac.

Fapt este că zilele frumoase sînt acum numărâte și acesta este primul temei de grabă. Al doilea e marelui volum de lucrări care se string în această perioadă. Cele mai solicitate mijloace de lucru în aceste zile sînt tractoarele. Un criteriu al bunei organizări a lucrărilor în campanii îl constituie folosirea mașinilor cu întreaga lor capacitate. În raionul Criș se adaptează în mod curent două semănători la un tractor. Tractoarele rămase disponibile lucrează la arat și pregătirea terenului. Procedul cuplajului de semănători este altminteri cunoscut de mult și aplicat pe scară largă.

Stațiunile de mașini și tractoare au făcut reparații bune pentru ca mașinile să nu stea pe loc cînd e zorul mai mare. Numai la Ilișești (Suceava) tractoarele au stat două zile din motive aproape de necrezut. Conducerea S.M.T.-ului a convocat, în plină campanie, pe toți tractoriștii pentru... vizita medicală. Într-o singură zi s-au însămînțat cu 200 de hectare mai puțin. Faptul scutește de alte comentarii.

Am mai putea aminti de Răcățiu (Bacău) unde la 21 septembrie nu se însămînțase nici un hectar deși terenul era pregătît fiindcă tractoriștii alergau să procure sămînța în locul conducerii cooperativei agricole care ar fi trebuit să facă de fapt treaba asta cu mult înainte. Asigurarea condițiilor necesare bunei desfășurări a campaniei (adică atelaje în bună stare, oameni stabiliți din timp pentru semănători, sămînța adusă zilnic la locul de muncă, o supraveghere atentă a calității lucrărilor) este indiscutabil datorita conducerilor de unități agricole.

Un îndemn care circulă acum pe ogoarele regiunii Galați recomandă cooperativelor agricole să grăbească recoltatul florii-soarelui, a porumbului, a tuturor culturilor de toamnă, să dea front larg de lucru semănătorilor. Recomandarea vizează deopotrivă conducerile unităților agricole și pe lucrătorii de pe ogoare. Și dacă ea se referă la lucrările curente trebuie înțeles prin aceasta în primul rînd viitorul recoltei. Reluăm îndemnul adresîndu-l pe această cale maselor largi de cooperatori agricoli. Aceasta ar fi condiția ca grîul să răsăre bine, să intre viguros în iarnă, să asigure belșugul de buncate al primei recolte a viitorului cîmp.

Port național din Năsăud

ANCHETA NOASTRA

CONFERINȚE, CONFERENȚIARI, AUDITORI

- Cum răspunde propaganda prin conferințe exigențelor mereu crescînde ale sătenilor?
- Sînt eficiente conferințele pe care le audiați?
- Ce părere aveți despre felul cum sînt expuse?

Am adresat aceste întrebări unor activiști culturali și țărani cooperatori din raionul Turda, pentru a cunoaște în ce măsură ține pasul activitatea de răspîndire a cunoștințelor culturale-științifice cu cerințele sporite ale sătenilor, cu dorința lor de a cunoaște cît mai mult.

Preocupările noastre

Sarcinile izvorite din documentele celui de-al IX-lea Congres al partidului privind dezvoltarea intensivă și multilaterală a agriculturii, creșterea conștiinței socialiste și lărgirea orizontului de cultură a oamenilor muncii impun o îmbunătățire substanțială a propagandei prin conferințe ce se desfășoară în mediul sătesc.

În raionul nostru sînt mulți intelectuali bine pregătiți care participă cu entuziasm la răspîndirea științei și culturii la sate. Peste 100 de profesori, ingineri, medici și juriști fac parte din colectivul de lectori raionali, iar în colectivele de conferențieri ale căminelor culturale activează de asemenea numeroși intelectuali, aducînd o contribuție importantă la îmbogățirea cunoștințelor științifice și culturale ale oamenilor muncii de la sate. Mulți dintre acești conferențieri au cucerit stima și prețuirea țărănilor pentru frumoasele expuneri pe care le-au prezentat. Așa de pildă, profesorul Iuliu Tulai din Turda este binecunoscut și apreciat de sătenii din Viișoara, Luna, Urca și alte localități pentru conferințele sale despre istoria patriei. Profesorul de matematică Florian Dobrei, cînd merge la sate să vorbească oamenilor despre zborurile cosmice, despre Univers, duce cu sine întotdeauna un bogat material didactic (planșe, hărți, macheta unei rachete etc.), pentru a-i lămuri mai bine pe oameni asupra acestor probleme. Medicii Tiberiu Mureșan, Alexandru Kun și alți conferențieri sînt așteptați cu dragoste și sollicitați în multe localități.

Conferențieri de la sate, ca Maria Faur, directoarea școlii din Viișoara, profesorul de fizico-chimie Tiberiu Bucaciuc din comuna Iara, profesoara Livia Badiu din Tureni, profesorul de naturale Octavian Hărsanu din Viișoara și mulți alții depun o activitate insufletită pentru răspîndirea științei și culturii.

În raionul nostru se țin numeroase conferințe. Dar în acest domeniu, nu cifrele contează în primul rînd, ci calitatea și eficiența. Din păcate noi n-am reușit să-i determinăm pe toți conferențierii noștri să depună o activitate creatoare și pasionată în acest domeniu. Unii dintre ei se rezumă doar la citirea textelor pe care le primesc. Așa de exemplu profesorul de matematică Ioan S. Radu fiind trimis la Tureni să conferențieze despre **Zborurile în Cosmos** s-a rezumat la simpla citire a textului. În comuna Moldovenești, profesorul Moise Fodor din localitate a citit aidoma o conferință despre **Folosirea timpului liber în mod plăcut și instructiv**, fără nici o localizare sau completare privind posibilitățile pe care le au sătenii în această privință. Pot oare satisface pe ascultători, au vreo eficiență asemenea conferințe?

Dar sînt și alte aspecte în munca conferențierilor care scad eficiența acestei activități. Nu demult un grup de juriști, plecați să susțină un simpozion în comuna Viișoara a vorbit în fața unui auditoriu format mai mult din copii. Grăbiți să se întoarcă la Turda, ei n-au așteptat să se adune oamenii. Ce folos că s-au deplasat? Recent, profesoara Ildiko Biro a fost așteptată în zadar de către țărani din Luncani. Nu s-a prezentat să le vorbească. Mai frecvente sînt cazurile cînd conferențierii trimiși de la raion se întorc fără să-și țină expunerea

deoarece directorul de cămin sau sfatul popular comunal n-a anunțat pe nimeni de venirea lor. Așa s-a întîmplat de curînd la Vilcele, Bolduț și la Luncani. Unii directori de cămine au obiceiul să confecționeze din birou întrebările pentru brigada științifică. Directorul căminului din Iara, Ovidiu Tapangea, a trimis nu demult niște întrebări ciudate, lipsite de seriozitate formulate de el fără să consulte sătenii (de ex. De ce nu transpiră pisica? ș.a.).

Multe din scăderile care se manifestă în propaganda prin conferințe se datorează faptului că ne-am ocupat prea puțin de pregătirea conferențierilor. Pentru a ridica activitatea prin conferințe la un nivel mai înalt vom lua o serie de măsuri. Printre altele am prevăzut o consfătuire cu conferențierii raionali, care se va ține la începutul lunii octombrie. În cadrul acestei consfătuiri, ne vom ocupa în mod deosebit de metodică pregătirii și expunerii conferențelor, de răspîndirea experienței celor mai buni conferențieri.

IOAN HOPÎRTEAN
secretar al comitetului raional
pentru cultură și artă Turda

Să ne gîndim la auditoriu

Cine urcă scena căminului cultural pentru a expune o conferință să se gîndească în primul rînd la auditoriul său, să vorbească la nivelul de înțelegere al oamenilor cărora li se adresează. Numai astfel va reuși să atragă atenția publicului, să-i transmită cunoștințele dorite. Voi da un singur exemplu în această privință. În comuna Boian (am fost director de cămin în această localitate și de puțină vreme îndeplinesc aceeași funcție la Viișoara) am ascultat două conferințe. Una intitulată **Evoluția vieții pe pămînt** ținută de Rodica Baciuc profesoară de biologie iar alta **Ce știm despre energia atomică** expusă de Paul Ianoși profesor de fizică și chi-

mie. Ambii conferențieri sînt foarte bine pregătiți în specialitatea lor și totuși conferințele pe care le-au expus n-au avut aceeași eficiență. Profesoara Baciuc a vorbit pe înțelesul oamenilor, le-a explicat pe îndelete tot ceea ce i se părea mai greu de înțeles, a folosit planșe și alte materiale didactice în timpul expunerii. Publicul a ascultat-o cu multă atenție. Discutînd cu oamenii despre această conferință, mi-am dat seama cît de mult le-a plăcut. Cooperatorii Dumitru Țandea, Simion Moldovan, Ioan Păcurar și alții au apreciat-o ca foarte bună deoarece au avut multe lucruri de învățat.

Cealaltă conferință n-a fost reușită. De ce? Fiindcă profesorul Ianoși a vorbit la un nivel prea înalt care a depășit puterea de înțelegere a auditoriului și a folosit termeni științifici pe care oamenii nu-i cunoșteau, fără a da explicațiile necesare.

Să nu uităm deci de auditoriul căruia ne adresăm.

MARIN OARGĂ
învățător
directorul căminului cultural
din Viișoara

O conferință nereușită

Sătenii din comuna noastră sînt foarte bucuroși cînd vin conferențieri de la centrul de raion. Deseori poposesc la noi oameni foarte bine pregătiți și buni vorbitori. Cu cîtva timp în urmă, un profesor de la Turda a conferențiat despre **Realizări ale regimului nostru**. Oamenilor le-a plăcut mult această conferință. Profesorul a vorbit liber folosindu-se doar de cîteva notițe.

Nu mult după aceea, a venit să țină o conferință o tovarășă mai tină absolventă a școlii de horticultură din Turda. Cu toată bunăvoința ei, fiind lipsită de experiență n-a reușit să facă față cerințelor. A citit textul cu timiditate iar oamenii o urmăreau cu greu. La sfîrșit a fost nevoie să intervenim și noi cu completări.

VIOREL AVRAM
directorul căminului cultural
din comuna Frata

Expunere nu citire

Ca și ceilalți cooperatori din comună particip deseori la conferințele ce se țin la căminul cultural. Ne plac foarte mult conferințele inginerului agronom

Petre Vlad, ale doctorului Tiberiu Badiu, ale profesoarei Livia Badiu și ale altor cadre didactice, deoarece ei vorbesc liber, frumos iar din conferințele lor noi învățăm cum să obținem roade îmbelșugate, ne îmbogățim cunoștințele. Iarna trecută am ascultat cîteva conferențieri din orașul Cluj. Ne-au vorbit despre **Originea omului**, despre **Cosmos** ș.a. Au adus cu ei planșe și au expus conferințele liber. Am învățat multe. Se mai întîmplă însă să vină la noi și conferențieri care se rezumă doar la citirea unui text. Așa, bunăoară, un conferențiar de la Turda ne-a citit de curînd o conferință despre **Industria în sprijinul dezvoltării agriculturii**. Oamenii nu s-au ales cu mare lucru. O conferință e bine să fie rostită liber și frumos în citită de la un capăt la altul. Doar de aceea fi și zice conferință sau expunere și nu citire.

GHEORGHE FARCAS
cooperator din comuna Tureni

Oamenii sînt dornici de cunoștințe variate

O bună parte a conferințelor ce se țin la căminul nostru cultural au un caracter agricol și zootehnic. Ele sînt expuse de inginerul cooperativei Octavian Barna, de profesorul de agricultură Grigore Mureșan și de către alți conferențieri cu temeinice cunoștințe în aceste domenii. Aceste conferințe ne interesează, deoarece tratează problemele în strînsă legătură cu condițiile din cooperativa noastră agricolă și la expunerea lor se folosesc planșe, mulate, mostre și alte materiale de la casa laborator. Conferințele agricole (Cultura sfeclei de zahăr, a grîului etc.) și cele zootehnice (Furajarea rațională a vacilor cu lapte, Selecția animalelor ș.a.) alături de lecțiile audiate în cadrul învățămîntului agricol, au contribuit la obținerea de producții mari la culturile de cîmp și la produsele animale. Anul acesta am obținut o producție medie de 2272 kg grîu pe o suprafață de 437 hectare, iar la sfecla de zahăr vom realiza circa 20000 kg la hectar. Pînă la 1 septembrie, producția de lapte pe cap de vacă furajată a fost de 2240 litri, ceea ce înseamnă că pînă la sfîrșitul anului, vom depăși 3000 de litri. Dar pe lîngă conferințe agrotehnice, cooperarii noștri doresc și altele, din diferite domenii. Ei sînt dornici să cunoască mai multe lucruri din domeniul științelor naturii, să-și lărgescă necontenit orizontul cultural. Ar fi bine deci ca tematica conferințelor științifice ce se țin la căminul cultural să fie cît mai variată. Pe lîngă cele despre originea omului și a vieții pe pămînt, despre sistemul soiar, oamenii să fie puși la curent cu noile realizări și descoperiri ale științei. Să li se vorbească mai pe larg despre noutățile științifice pe care le află din ziare.

Ar fi de asemenea utile și apreciate mai multe expuneri pe teme de educație, despre comportarea în familie și societate, despre educația copiilor, precum și pe teme medicale.

GAVRILĂ OLTEANU
președintele cooperativei agricole
de producție din comuna Luna

Anchetă realizată
de R. IARAI

O repetiție a formației de flauteriști din Lesul-Ilvei, regiunea Cluj
spectacol.

Fața nouă a orașului Videle — ansamblul de locuințe și noua clădire a liceului.

Videle e reședința raionului ce poartă același nume și care cuprinde în hotarul său o parte a fostului județ Vlașca. Localnicii țin să facă aceeași precizare geografică din motive foarte întemeiate, adăugând, cu amărăciune, că „pe cât era de întinsă și de bogată Vlașca, pe atât de cruntă era exploatarea omului de rînd, pe atât de neagră era mizeria țaranului”.

Aflat în zona de cîmpie, cu o agricultură socialistă în plină dezvoltare, raionul Videle are perspective minunate de înflorire. Despre trecutul acestui colț de țară, despre înfrînturile din ultimii ani și perspectivele de viitor ne vorbesc numeroși oameni.

VIDELE odinioară și acum

GHEORGHE CHIRIȚĂ, învățător în satul Fotăchești; TUDOR IANCU, directorul școlii de 8 ani:

Poate că nicăieri, ca la Videle, trecutul și prezentul nu oferă contraste mai evidente. Să reținem că această localitate se intitula, pompos, reședință de plasă, că aici, prin urmare, a fost locul de scaun al domnilor pretori, multe decenii de-a rîndul. Ei bine, în această „reședință” nu se afla decît o singură școală cu două săli de clasă, în care copiii învățau, dacă se poate numi învățătură, sub îndrumarea a șapte cadre didactice. Mi-aduc aminte de un fapt dureros, care ilustrează cît se poate de limpede starea materială a locuitorilor. Aici, în Videle, în urma unor anchete pe care le-am făcut, prin 1938, reieșea că, din 36 de elevi aflați într-o clasă, numai doi sau trei mincau dimineața o cană cu ceai sau cu lapte. Restul ronțăiau boabe de porumb coapte. Ai cui erau cei cu laptele și ceaiul ca și ceilalți nu e greu de ghicit. Din anchetă mai rezulta și faptul că din aceeași clasă numai trei aveau îmbrăcămintea completă. Ceilalți, fii de oameni sărmani, ca să poată frecventa școala se rînduiau cu frații lor la opinci, la căciuli și la alte obiecte de îmbrăcăminte. Frecvența zilnică în clasă, din aceleași motive, nu atingea decît rareori treizeci la sută. Nu pot uita lucrurile acestea. Și-mi amintesc de ele în fiecare toamnă cînd văd copiii sănătoși și bine îmbrăcați îndreptîndu-se spre școală.

Peste 1 700 de elevi și-au luat în primire în acest început de an școlar manualele trimise gratuit de stat. 840 de cadre didactice activînd în cele 104 școli din comuna de centru și satelor aparținătoare raionului se vor îngriji de educația tinerei generații.

Videle are liceu cu internat, o școală generală de 8 ani. Numai în ultimii cinci ani s-au dat în folosință 30 de clase noi. Iată pe scurt situația în prezent. Să o raportăm la starea din trecutul nu prea îndepărtat? O raportăm cu mîndrie, cunoscînd grija pe care partidul și guvernul nostru o acordă școlii, principalul izvor de cultură și factor de civilizație. Manuale gratuite pentru toți elevii, condiții optime de învățătură în localități corespunzătoare, cadre didactice pregătite și cu dragoste de profesie și mai ales atenția ce se acordă instituțiilor de învățămînt.

TUDOR PRODAN, președintele comitetului executiv al sfatului popular raional:

Uneori, fie și un crîmpei dintr-o discuție, oferă un minunat prilej de a afla cum văd oamenii noștri viitorul apropiat. Discuțiile se poartă de obicei pe marginea documentelor celui de al IX-lea Congres al partidului și se fac referiri la realitățile locale. Nu se poate vorbi de miracole. Nimic nu se face într-o zi sau într-o lună. Și Videle abia face primii pași pe calea modernizării. O știm cu toții și ne bucurăm din toată inima cînd oamenii raportează, cu multă înțelepciune, realitățile din jurul lor, la cele ce au fost odinioară și chiar în ultimii ani. Știu de unde au pornit, socotesc timpul scurt și aproximează cu modestie, dar și cu siguranță ce va fi.

Putem spune că aici, pe malurile Glavaciogului — și nu numai în reședința raionului — se petrece un proces de totală înlocuire și transformare. Noile blocuri, clădirea liceului cu internat, a școlii generale de 8 ani, a Casei de cultură raională, fabrica de pâine, restaurantul, magazinul universal, parcul, piața modernă și stadionul sînt realități care în trecut erau necunoscute aici. Ne aflăm la începutul acțiunii de sistematizare a comunei. E un program deocamdată în fază de proiect, dar în închipuirea cetățeanului a prins să se contureze noua ei înfățișare. E una din manifestările cele mai concludente ale dragostei față de locul unde muncești și trăiești, e rezultatul unei înțelepte activități politice și culturale desfășurate de-a lungul anilor.

În următoarele zile va începe construcția magazinului de confecții, cu etaj. Iar în gaze se cer cu insistență produse noi și variate, iar la sfatul popular se aduc, cu zecile, cereri pentru construcții de case particulare. E o dovadă cît se poate de grăitoare a creșterii nivelului de trai material și cultural al populației. Policlinica va fi dată în folosință în noiembrie (cu o lună mai devreme), pentru ca imediat să înceapă ridicarea complexului cooperativității meșteșugărești.

Același fenomen de înnoire are loc în tot cuprinsul raionului. 69, din cele 108 sate au fost electrificate. Numai în cursul anului trecut s-au dat în folosință șase magazine universale tip la Tătăraștii de Jos, Roata, Schela. Cătuș etc. Pentru apărarea sănătății, la dispoziția populației rurale stau trei spitale și două sanatorii cu tot personalul și aparatura necesară. Un nou dispensar se va ridica la Crevenicu, iar în alte sate sînt prevăzute a fi construite 20 săli noi de clasă.

MARIN VOITIN, membru cooperativ din comuna Tămășești:

Cooperativa agricolă mi-a incredințat munca de încredere să lucrez pe semănătoare. Știut este că așa cum vîri bobul în pămînt, așa răsare. Așa că de la semănat pînă la răsăritul plantelor stau tot într-o încordare. Am fost eu așa înainte? Nici pomeneală. Îmi lucram peticul cum și cu ce se nimeria. Acum am răspundere față de soarta recoltei și așa zice că și mai mult față de a cooperativei întregi. Și o simt pînă în adîncul ființei mele. Eu spun că asta este înțîia și marea schimbare care s-a petrecut cu mine. În fiecare an fac împreună cu nevesta 400 zile-muncă. Primesc rîspłata după merit și nu mi s-a întimplat niciodată, de cînd sînt în cooperativa agricolă, să apuc să termin griul vechi. Anul trecut am adus acasă patru căruțe cu porumb. Parcă ieri munceam la o femeie bogătașă și trăiam din imprumuturi. Mi-am luat de la Vida aragaz, mașină de cusut „Ileana” și mobilă de zestre pentru fată. Îmi place la Vida și

mă știți de la mine că pe locul acela unde-s acum clădirile noi și magazine tixite cu mărfuri creșteau înaintea bozii.

ALEXANDRU ILIESCU, gestionar la magazinul de produse electro-tehnice:

Măsura bunăstării oamenilor se află, după părerea mea, în puterea de cumpărare, în numărul și varietatea mărfurilor ce trec din magazine la cumpărători. Încasările lunare ale magazinelor sînt de ordinul milioanei. Faptul își are semnificația lui, oglîndind creșterea continuă a nivelului de trai. Urmărind mai cu atenție sortimentele existente în magazine și cerințele cumpărătorilor, situația ne dezvăluie lucruri cu profunde înțelesuri. Să nu uităm că numărul locuitorilor din comuna Videle încă nu atinge opt mii de suflete, că majoritatea lor sînt membri ai familiilor de țărani cooperatori. Aici, la Videle, s-au vîndut într-o singură lună, 48 de televizoare, 30 de frigidere și alte produse. În numai șase luni s-au cumpărat peste o sută de mașini de cusut „Ileana”. De la plite, tigăi și ceane de fontă, de la fierăria brută și lămpile de gaz pînă la mașinile de spălat, aragazuri, frigidere, aspiratoare de praf, lustre moderne, vase emailate, articole de mase plastice etc., e un mare salt făcut în numai cîțiva ani și asta spune mult. Se cumpără, în medie, pe lună, de circa 430 000 lei, numai din magazinul electro-tehnic. Poate ar dori cineva să afle, din curiozitate, cîte aspiratoare se pot vinde într-o lună. Cerințe sînt pentru circa treizeci. Le-am trecut în caietul de însemnări. Se cer, așadar, frigidere și aspiratoare de praf și se mai cer noi tipuri de lustre, servicii de cafea „Tiroleze”, salatiere de porțelan, bibelouri, acordeoane, picupuri, discuri „ElectreCORD”, aparate de radio portative. Ceea ce cu cîțiva ani în urmă era cunoscut numai din auzite, azi a devenit o necesitate. Noul își face loc nu numai în producție, ci și în modul de viață.

...Și cîteva propuneri

Pentru a-și asigura necesarul de semințe, cooperativii din raionul Videle trebuie să meargă la filiala „Agrosem” din Alexandria. Cu trenul asta înseamnă drum destul de lung, legătura e dificilă și uneori se produc mari întîrzieri. Legătura cu capitala e mult mai bună, o oră cu trenul. Propunerea este de a se reglementa și această situație, fie prin înființarea unui Agrosem la Videle, fie prin alte măsuri care să vină în sprijinul unităților agricole cooperatiste din cuprinsul raionului.

Una din grijile de seamă ale sfatului popular raional este, după cum recunosc cetățenii, satisfacerea necesităților în aprovizionare cu tot mai multe produse alimentare. Succesele sînt remarcabile. Dar, la Videle nu se află în prezent decît o singură unitate de desfacere a cărnii, care aprovizionează și internatul, cantina etc. neizbutind să facă față în condiții bune și muncii de aprovizionare a restului de populație. Așadar o cerere și dacă se poate, deschiderea unei noi unități pentru desfacerea cărnii!

Locuitorii din Furculești ne sesizează faptul că seara, cînd rețeaua de curent e mai mult solicitată alimentarea satului cu energie electrică e cu totul nesatisfăcătoare. Unicul transformator instalat aici nu prididește. Soluția e simplă: întreprinderea regională de electricitate București să răspundă acestei vechi cereri a furculeștenilor și să instaleze încă un transformator.

Pagină realizată
de CL. MUNTEANU

Intoarcerea

Romanul Concert pentru soliști și orchestră atacă o temă foarte interesantă pentru literatura noastră nouă: procesul de clarificare ideologică a maselor populare, sub îndrumarea comuniștilor. Autorul urmărește să redevie o frescă a societății românești în perioada anilor 1940-1944, subliniind atitudinea unor personaje alese din toate păturile sociale în fața marilor evenimente ale istoriei. Puterea cu care sint evocate evenimentele petrecute în țara noastră, în perioada descrisă, te face să retrăiești, alături de eroii cărții, suferințele îndurate de popor în timpul fascizării țării, și atmosfera apăsătoare din primii ani ai războiului, lupta comuniștilor pentru eliberarea patriei și a clasei muncitoare.

Publicăm un fragment din acest roman în curs de apariție la Editura pentru literatură.

Ana, ca să scurteze drumul, o luă pe la fostele grădini ale lui Cristea, peste cîmp. O potecă subțire șerpuia printre arături. Brazdele negre cu coama uscată se înșirau regulat pînă sub sălciile de pe mal. Printre sălciile înflorite, ale căror frunze păreau de metal, se zărea curgînd liniștit Mureșul. În lungul lui, plopii, unduiți de vînt, se răsuceau ușor pe loc, ca niște fuse. Gize mici, multe, se înălțau din peria verde a grîului, pe care oi albe îl răreau, pascîndu-l. Privindu-le, Ana se revăzu o clipă pe sine, cu ani în urmă, copilă desculță, păzind oile și împletind lanțuri din tulpini de păpădie. Se opri amețită și strînse pleoapele. În acea clipă avu convingerea că totul e neschimbat, ca atunci. Văzu chiar o picătură lăptoasă cum se prelinge din tulpina ruptă de păpădie, simți în gură mustul ei amar și auzi limpede zgomotul abia perceptibil pe care-l fac oile cînd retează tulpina fragedă a grîului. Cînd re deschise ochii își văzu umbra cum se așterne în față, îngheboșată și lăjită, pe pămîntul vălurit. Privind-o cu mirare, pomi șovăind înaintea. „Scurtă și fără folos ca un suspin, așa mi-a fost viața! Am trăit privindu-mi umbra. Așa nu se mai poate... Nu mai vreau!”

Tăind cîmpul, ajunse la Cordești prin grădini, fără să se întîlnească cu cineva. Tocmai cînd deschise ușa șurii și intră în ogradă, auzi cîteva țipete, care o țintuiră locul. Se rezemă de grajd. În curte era o forțotă neobișnuită. Glafira își flutura năframa, ce-o ținea în mîini, ca după muște. Lîngă ea, Matei suduia cumplit. Danilă Corda, urcat pe ghizdul fîntinii,

privea deznădăjduit în sus, deasupra acoperișului de paie al casei, unde pluteau îngemănate două balonașe de cauciuc, legate laolaltă cu o ață lungă de cauciuc de care atîna ceva negru.

— Ghibolii mei, ghibolii mei! se văita Danilă Corda, cu lacrimi în ochi.

În afară de ciinele roșcate ce se înălțase cu labele pe pieptul ei, pe Ana n-o băgă nimeni în seamă...

Iată ce se întîmplase. Cu o zi înainte, Danilă plecase la țîrg la Reghin, trăgînd după sine doi bivoli de o frînghie; unul era al său, celălalt a lui Matei, frate-său. Îi instrăinau pentru a putea acoperi împrumutul de stat. Izbucise să-i vîndă unui sas din Petelea cu treizeci și opt de sute, fără aldămaș. De bucurie, Danilă băuse mai mult decît s-ar fi cuvenit și îi dăduse sasului și frînghia pe deasupra. La întoarcere zăbovisse la panoramă și — ceasul cel rău — cumpărase pentru copii două baloane, gata umflate, pe care le legase de umăr. Seara ajunsese acasă cîntînd și cu baloanele jucîndu-i deasupra capului. Se înțelege că n-a fost chip să stai de vorbă cu el de-a seriosul. Hortensia împăturise banii și-i băgase în pungă cea veche pe care o pusese în dulap. Apoi au băut și, treziți tîrziu, mahmuri amîndoi frații, s-au dres cu cîte o ulciacă de moare, amîndînd tacit socoteala pînă sub seară. Nepoții — copiii neamului din Secuime, pentru care cumpărase baloane și care stăteau în casa lui Matei — au găsit, jucîndu-se, că ața baloanelor e cam scurtă. Căutînd după vreo sfoară, au dat în dulap de nojițele lungi ale pungii celei vechi. Fără a sta pe gînduri, au legat nojițele de baloane. Au ieșit în ogradă și la curîndă vreme, balonele, cu pungă cu tot, scăpate din mînă, și-au luat zborul, cu oarecare greutate, adevărat, drept în sus...

— Tulai! Tulai!... striga acum Glafira, motolindu-și șorțul.

Danilă sări de pe fîntină clătîndu-se și își izbi cușma de pămînt.

— S-or dus, mă Matei! No, amu să vedem ce-a fi.

— Pe dracu a fi!

Hortensia smulse coada dintr-o mătură de nuiete și țînînd capul unui copil strîns între genunchi îl croia cu sete. Lumea adunată la gard, cu mîinile la gură, rîdea.

— Tu, hai în casă, că ne batjocoresc oamenii.

Abia atunci Hortensia văzu că Ana, în inserarea ce se lăsa, stătea încremenită lîngă zidul humuit al grajdului.

— Tulai, a venit Anica.

Fără veselie, frații o chemară în casă. Ana ocolea cu privirile pereții. Lîngă icoană, într-un blid înflorat, erau cîteva ouă roșii stîngaci încondeiate. „A trecut Paștele, tresări ea, ia te uită!”

— Ți-ai găsit copilul? întrebă Matei în silă. Că doar după el ai fost dusă, ha? No spune!

Pînă să răspundă ceva, Danilă interveni nervos:

— Auzi, Matei, paguba pe din două, să-ți vinzi vaca.

— Ce vacă, sări Glafira, dracu te-o pus să aduci gumile de la țîrg? Asta-i făcut-o singur de capul tău, tu s-o tragi.

— Ni, tu, mă, da copiii-s nepoții tăi, șed la tine în casă. Ce nu le-ai știut avea grijă?

— Cît is ai mei, is și-ai tăi, doar sînteți frați.

Cu asta izbucni violentă cearta. Strigau toți, se acuzau de socoteli vechi de mult uitate, nu se mai puteau înțelege.

— Gard! urlă Matei, trag gard între noi ca între străini, n-am bai! Și tu să meri de aici, auzit-ai?

Danilă își înfișă în picioare și căscă larg gura, înecîndu-se.

— Tu, mă, tu?!

Nu mai știa ce să spună.

— Să meri de aici, continuă Matei. Și cum dete ochi cu Ana, care sta tăcută: No, Anică, bine c-ai venit. Tu și-așa nu ți-ai fost luat parte la împărțire

cînd a murit tata. Ai să stai de-amu cu noi, fiți da eu loc... Și pe voi, puradeilor, țipă Matei amenințînd cu pumnul nepoții, vă dau afară în clipă, înțeles-ați?

Ana, ridicîndu-se, se rezemă cu amîndouă mîini de masă. Vorbea încet, apăsător, și deodată se iuc liniște.

— Avere, asta vi-i dumnezeul, dragii mei fra mai mari! Nu tu copii, nu tu omenie. O înecă plîr sul. Pămînt!... Doamne, pe unde am umblat mure lumea pentru altceva și n-aveau nici o palmă de de pămînt pentru oasele lor! Pe ce lume trăiți voi?

Un timp, liniștea stăruia. Hortensia, impresionată interveni:

— Ce-i cu tine, Anuță, ce ai? Nu plînge...

Se potoliră. Vorbiră liniștiți, schimbînd noutăți. Matei o informă despre copiii duși în țară.

— Că pe Pavăl și Petrea, Ilie nu i-o știut apăr și-s pe front și bietul Traian e pe front. Cine-ar gîndit să se gate așa iute domnia lor?

— Frontul ca frontul. Ce, ai mei amîndoi — Le ontin, și Bibi — nu-s tot acolo? Da, domnia... la asti tragi tu, la domnie, mă Matei, văd eu. Ești gol c napul, da peană de cocoș fiți trebuie la pălărie, iz bucni Danilă...

În cearta care se reaprinse iute ca un foc de paie bătut de vînt, Ana, pe nesimțite ieși din casă.

N. CRIȘAN

STRĂLUMINÎND

Eu știu un drum temeinic, bătut prin mii
de ani
— sub soarele amiezii cresc piscuri de aramă
fierbinte; eu, și rivna-mi, cu ele sint de-a
seamă;
O! frunze-flăcări smulse din codrii mei sil-
vani!

Eu știu un astru falnic, așa cum întîlnești
cînd știi străbate tundra de certitudini sfinte,
Și-i știi și pe aceia din hrubele șerpești
ce și-au gîndit palate pe sînge și-osemînte.

Eu știu gonînd popasul, simțînd că
fîresc,
fiind mișcat, ca timpul, de-un tîlnuit imbold,
purtînd în piept un germen de jertfă, omenesc,
și conul dreptei stele drept spadă grea la șold.

Eu știu spre miezul zilei mulțimi străluminînd,
și dau iar viață Vieții din fir de stele toarsă
prin jertfa necuprînsă a omului de rînd
să fii, umanitate, în matca ta întoarsă.

GEORGE DEMETRU PAN

NGUYEN KIEN — R.D. Vietnam: Grotă Bor
de artă fotografică

Desen de EUGENIA
DOBRESCU

Imagere panoramică a cartierului Steagul Roșu din Brașov

DIAMANTE ÎN ȘIRAG

Yes, de pe terasa superioară a oricărui bloc din centrul Capitalei, în nopțile senine de toamnă cu ploaie de mioriți, ochiul descoperă un spectacol terestru mult mai fascinant: agul de lumini feerice care înjură Bucureștiul. Străvechea comparație cu scinteierile diamantului a stelelor sau a oricărei lumini mai vii văzută noaptea din părtare nu s-a potrivit poate ciodată mai bine ca acestui spectacol oferit de luminile albastre neon din jurul Capitalei și, în orice caz, semnificația ei nu a fost ai adevărată. În calitate de ghid nopții bucureștene, un cetățean orașului nostru, pe o astfel de rasă, întindea arătătorul spre ancul plin de strălucire al cerului imintean, rostind de fiecare dată te un nume: *Electronica — Da-* *bișana — Fabrica de cauciuc Ji-* *— Fabrica de radiatoare și* *și*. El a făcut o rotire completă de 30 de grade, o dată cu cei de față, urmărind acest mirific șirag

de diamante ale industriei noastre socialiste. Dintre toate denumirile, ultima era mai puțin cunoscută. Firește: era cea mai nouă. Despre ea va fi vorba în cele ce urmează.

Cine urmărește mersul construcțiilor de uzine, hidro și termocentrale în țara noastră, de fabrici și blocuri de locuințe, descoperă negreșit legătura strinsă dintre ele și este cuprins de un adinc respect pentru politica înțeleaptă a partidului nostru, pentru activitatea lui uriașă închinată fericirii poporului muncitor. Clarviziunii lui, întemeiate pe învățătura marxist-leninistă, i se datorează dezvoltarea științifică, armonioasă, a forțelor de producție. Fiecare nouă uzină sau fabrică arată limpede că nimic din ceea ce e necesar unei vieți civilizate în țara noastră nu este lăsat la o parte, că la baza tuturor construcțiilor partidul pune omul și nevoile lui.

Iată la ce te gîndești înainte de toate cînd intri pe poarta modernei *Fabrici de radiatoare și băi*, din București.

În această fabrică, construită în întregime din panouri uriașe de sticlă, întregul proces de producție se bazează pe butoane și pe volante. Materia primă circulă singură. Deși e vorba de cantități mari de nisipuri și de alte pulberi pentru tipare, nu vei găsi în această fabrică lopeți. Vacuumurile și ventilatoarele fac treaba în locul oamenilor. Pînă și mersul pe jos la anumite operații este scutit: o bandă rulantă paralelă benzii de lucru îl plimbă pe muncitor o dată cu forma în care toarnă șuvița lichidă de fontă. În rest nimic: mașinile fabrică tiparele, mașinile desfac formele, mașinile le scutură de praful rămas, mașinile le reiau, pregătesc din nou tiparul de turnare și totul merge fără răgaz, sub ochii atenți ai citorva muncitori care au mai apucat, unii dintre ei, maiul de lemn, lopata și dalta de înlăturat zgurile.

Firește, într-o astfel de întreprindere crește foarte mult rolul cadrelor de muncitori cu înaltă calificare. Un cuvînt cheie al întregii activități de aici este cuvîntul: reglare. Opt ore din 24 sînt folosite exclusiv pentru această muncă gingașă, migăloasă și de mare răs-

pundere. Iată de ce ard luminile noaptea aici, văzute de pe o terasă din centrul Capitalei ca scînteierile unui mare diamant.

Punctul cel mai sensibil al utilajului este linia de miezuri. De bunul mers al acesteia depind foarte mult toate celelalte. Aici poate fi văzut tovarășul Rîșnoveanu, unul din cei mai buni reglari, nu transpirînd, nu frămîntat de nu știu ce nedumerire stîrnită de vreo taină de nepătruns a acestor mașini delicate, înzestrate cu peste șapte sute de impulsuri electrice și mecanice, ci pur și simplu pentru că față de acest om masiv și blind ele nu au taine de nepătruns. Au avut și nu mai au. Se spune cîteodată despre un om: obrazul i se luminează de un zîmbet. Tovarășul Rîșnoveanu e un om luminos, chiar cînd nu zîmbește. E o lumină care vine din permanența lui însuflețire, din temperamentul lui de om inimos. Două minute după ce-l cunoști, înțelegi că la aceste însușiri naturale se adaugă și o profundă cunoaștere a meseriei și conștiința clară a menirii lui de om „chemat să gospodărească o parte a unei avuții a poporului care a costat mulți bani”, cum spune singur. „Trebuie oameni cu spirit gospodăresc, adaugă el, oameni care să se poarte față de fabrică cum se poartă față de propria lor casă”.

El nu poate fi despărțit de ceilalți om de bază al liniei, electricianul Dumitru Constantinescu, om de 36 de ani, provenit dintre electroniști. Ei doi dau un bun exemplu de colaborare. Așa, încît, nu e deloc surprinzător să auzi, cu alte cuvinte, din gura tovarășului Constantinescu, formulată aceeași idee a spiritului gospodăresc, a dragostei pentru fabrică: „Dragostea față de mașină e lucrul principal”.

Aceleași preocupări le întîlnești și la inginerul Ioan Voinoiu, la maistrul Horia Constantin și la mulți alți membri ai colectivului de muncă de aici. Cu astfel de oameni ești sigur că gramatica înaltei calificări va fi însușită de muncitorii și muncitoarele de la Fabrica de radiatoare și băi.

H. ROHAN

Hai, vino iar...

Cînd te-am zărit mai ieri treceai atît de aproape că umbra mea c-o mină te-a mîngiat pe pleoape. Păreai doar o făptură tăcută și firavă, cu ochii rătăcind parcă prin slavă.

Nu bănuiam că-n ei sînt drumuri ne-nțelese, oceane zbuciumate, păduri cu frunze dese în care inima mea cîntă pe un olavir de mure trezind din somnu-i mierla ascunsă în pădure.

M-am rătăcit prin noaptea lor tăcută și adîncă și am simțit cum lupii vin și liniștea-mi mîncă, cum frunzele, curgînd din din ulcior, mă ard pe miini și miinle mă dor.

Hai, vino iar, c-o floare culeasă de prin aștri, să beau nemărginirea din ochii tăi albaștri.

CONSTANTIN NISIPEANU

În holul spațios, luminos și elegant a noului Hotel Nord din București.

5-lea Salon internațional

INSULE ÎN UNIVERS

Galaxia din care face parte și sistemul nostru solar nu este singura în Univers. Nenumărate aglomerări de stele populează spațiul cosmic. Galaxiile constituie adevărate insule în Univers. Distanțele dintre ele sînt așa de mari încît lumina, pentru a le străbate, îi trebuie milioane și miliarde de ani. Vecina noastră cea mai apropiată, galaxia din dreptul constelației Andromeda (denumită uneori greșit „nebulosa din Andromeda”) primește razele slabe de lumină plecate de la stelele galaxiei noastre, după o lungă călătorie de 1,5 milioane de ani.

Peste tot în Univers există galaxii. În toate regiunile cerului, astronomii descoperă galaxii, unele mai apropiate, altele mai depărtate, altele foarte depărtate. Forma lor este diferită după cum diferită este și mărimea lor: galaxii pitice și galaxii gigante.

Spațiul dintre galaxii nu este gol. Asemenea spațiului interplanetar și interstelar, în spațiul intergalactic (dintre galaxii) domnește o materie foarte rarefiată. Din cînd în cînd se mai întîlnește și cite o stea singulară, un corp ceresc „vagabond” prin acest spațiu imens. Să ne închipuim că am fi pe o planetă din jurul unui astfel de astru; bolta cerească ne-ar apărea fără stele, lipsită de aceste minunate bijuterii, presărată numai din cînd în cînd cu mici pete cețoase și slabe, reprezentînd galaxiile cele mai apropiate de astru.

METAGALAXIA

Dacă ne gîndim că de la un capăt pînă la altul al galaxiei noastre, raza de lumină i-ar trebui 100 000 de ani pentru a străbate această distanță, ne

cuprinde florul marilor depărtări cosmice. Și cît de microscopică este în realitate galaxia, privită din adîncurile nesfîrșite ale Universului! Ea constituie o modestă celulă care stă la baza structurii întregii lumi cosmice. Celulele într-un organism însă sînt organizate în țesuturi, mai multe țesuturi formînd un organ. Tot așa în lumea cosmică galaxiile sînt organizate în îngrămădiri de galaxii, formațiunile care compun un ansamblu denumit

nile stelelor — de la care lumina face un drum de sute de ani — rivalizează, pe plăcile fotografice speciale, cu îngrămădirile de galaxii, ale căror raze de lumină ajung la noi după sute de milioane de ani. Cu mijloace tehnice speciale — așa-numitele radiotelescoape — s-au captat, din Univers, adevărate ecouri ale unor lumi foarte îndepărtate. Cercetările actuale ne dezvăluie prezența materiei la depărtări de la care razelor de lumină, pentru

Curiozități

„Crema Cleopatrei”

Arheologii din Cairo au descoperit o plăcuță de argilă datînd din sec. IV î.e.n. și avînd imprimat pe ea un text în limba greacă. S-a constatat că aceasta e o rețetă a unei creme foarte rare, pe care o foloseau femeile din protipendada Egiptului antic, printre care și regina Cleopatra, celebră prin frumusețea ei.

Secretul „cremei Cleopatrei”, așa cum au numit-o arheologii, constă dintr-un extract din bulbul unei plante care se cultiva în antichitate în Libia. În prezent, un grup de agronomi din R.A.U. a început să caute această plantă, pentru a o cultiva. Dacă experiența va reuși, arsenalul frumuseții cochetelor din zilele noastre se va îmbogăți.

Floarea-pasăre și pasărea-floare

Printre curiozitățile oferite de natură se numără o floare-pasăre și o pasăre-floare.

„Pasărea paradisului”, cum se numește floarea cu pricina, crește în Africa. Ea seamănă cu o pasăre și are niște culori foarte țipătoare. Atrase de coloritul ei viu, în juru-i se rotesc mereu tot felul de păsări, gustînd din nectarul ei și, totodată, polenizînd-o.

Cît despre pasărea-floare, cu penajul desfășurat ca o floare, aceasta este pasărea-liră, care trăiește în Australia. Avînd un penaj foarte frumos, pasărea-liră a fost vinată cu multă nesăbuită, ceea ce a făcut ca, această specie să fie amenințată cu dispariția.

În prezent, pasărea-liră este ocrotită de lege.

Lacul-crațigă

La granița apuseană a Republicii Ruanda există un lac — Kivu. În preajma lui intră periodic în acțiune cîțiva vulcani, a căror lavă se revarsă în lac. Peștii și algele fierb în apa clocotită. Cînd vulcanul respectiv se stinge, oamenii din partea locului ies în larg cu luntrile și pescuiesc peștele fierț gata. Ultima oară, în lacul Kivu s-a făcut „ciorbă de pește” în anul 1948.

I. B.

Una din nenumăratele galaxii care populează Universul nemărginit și veșnic — Galaxia NGC 981

Metagalaxia. Ea formează un sistem cosmic supragigantic care cuprinde toate corpurile cerești cunoscute. Limitele Metagalaxiei încă nu au fost pe deplin atinse. Metagalaxia este formațiunea cosmică cea mai mare cunoscută în prezent. Trebuie să subliniem însă ultimele cuvinte: „cunoscută în prezent”. Aceasta, pentru că va veni în mod sigur timpul cînd oamenii vor descoperi și alte Metagalaxii! Cu mijloacele tehnice de astăzi, încă nu s-a reușit să se exploreze întinderea Universului „dincolo” de Metagalaxie, ceea ce nu înseamnă că nu există formațiuni cosmice și mai mari decît aceasta. Unde sînt atunci marginile Universului, pe care le cîntau cu atîta ardoare oamenii din alte vremuri? Mai poate fi vorba oare — în lumina științei — ca „dincolo” de marginile Universului să existe „raiul” cu fericiții săi sau jaleful infern?

IMAGINILE STELELOR

Cu cele mai mari telescoape astronomice din lume, se sondează azi Universul pînă la depărtări uriașe. Imagi-

a ne ajunge, le-au trebuit cîteva zeci de miliarde de ani. Așadar, în ciuda vitezelor colosale de 300 000 km/s, lumina i-a trebuit în această călătorie un timp cu mult mai mare decît cele circa 5 miliarde de ani, de cînd există Soarele cu sistemul său de planete.

În orice parte a bolții îndreptăm lunetele, telescoapele sau radiotelescoapele, în orice regiune a cerului scrutăm Universul, nu întîlnim nicăieri un petec, cel puțin, în care să nu descoperim corpuri cerești. Peste tot, pe bolta, astronomul descoperă stele, galaxii sau alte formațiuni cosmice și nu găsește vreo singură regiune „goală” lipsită de acestea. Așadar marele Univers nu are margini! Materia în continuă mișcare, fiind răspîndită peste tot, nu lasă loc nicăieri „lumii spiriteilor” sau „lumii de dincolo de mormînt”. Mult mai departe de stelele din „drumul robilor” se întinde împărăția galaxiilor, împărăție veșnică și fără hotare!

ION CORVIN SINGEORZAN
cercetător științific la Observatorul Astronomic al Academiei Republicii Socialiste România

În vizită la Observatorul astronomic popular din Capitală

MIEREA

— aliment și medicament prețios

Mierea este un produs cu o mare valoare alimentară. Ea conține 81 la sută glucide (zaharuri), care sînt indispensabile organismului, luînd parte la reglarea temperaturii corpului (fiecare gram de glucidă produce 4 calorii). De asemenea, glucidele sînt indispensabile a grăsimilor. În lipsa lor, grăsimile nefiînd oxidate complet pînă la bioxid de carbon și apă, determină apariția unor

produse finali vătămători organismului. Glucidele formează energia de rezervă a organismului în ficat și mușchi sub formă de glicogen.

Pe lîngă marea cantitate de zaharuri, mierea mai conține 0,10 la sută proteine și o gamă variată de vitamine hidrosolubile (complexul B.P.C.), liposolubile (K.D.E.) și săruri minerale (potasiu, fosfor, zinc, calciu, mangan, magneziu, sulf, sodiu). Totodată, ea conține acid formic, care are o

acțiune dezinfectantă asupra florei intestinale.

Mierea constituie un medicament recomandat în bolile de stomac și plămîni. Datorită conținutului însemnat în săruri minerale (fier, fosfor, calciu) și albumine este necesară pentru creșterea oaselor și formarea sîngelui. De aceea, este recomandată în hrana copiilor.

Mai este folosită cu succes în bolile de gît și ficat.

Dr. GH.GHEORGHE

A XX-A SESIUNE A O.N.U.

● Marți 21 septembrie s-a deschis cea de-a XX-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. Actuala sesiune este jubiliară, împlinindu-se, la 24 octombrie, 20 de ani de la crearea Organizației Națiunilor Unite (O.N.U.). La înființare, O.N.U. număra 51 state membre. Astăzi ca urmare a impetuozelor lupte de eliberare a popoarelor și constituirii de noi state independente, numărul statelor membre este de 117. Chiar în ziua deschiderii sesiunii Adunarea Generală a votat primirea în O.N.U. a statelor: Gambia, Insulele Maldive și Singapore.

● Sediul O.N.U. se află în Statele Unite. Somptuoasa clădire din sticlă și beton, având 38 de etaje, a fost înălțată după război, în cartierul Manhattan din orașul New York. O imagine a activității desfășurate aici o oferă faptul că totalul paginilor, rapoartelor, proceselor verbale, dărilor de seamă, cuvintărilor etc. tipărite în fiecare zi se ridică la un milion.

● Principalele organe ale O.N.U. sînt:

1. Adunarea Generală; 2. Consiliul de Securitate; 3. Consiliul Economic și Social; 4. Consiliul de Tutelă; 5. Curtea Internațională de Justiție; 6. Secretariatul.

Adunarea Generală este cel mai reprezentativ organ principal al O.N.U., pentru că din cadrul ei fac parte toate statele membre. Adunarea Generală își desfășoară activitatea în sesiuni ordinare, anuale, care încep în a treia marți a lunii septembrie și se termină în mod obișnuit în a doua jumătate a lunii decembrie. Adunarea Generală își desfășoară lucrările, în afară de ședințele ei plenare, în 7 mari comitete care sînt compuse fiecare, din toți membrii O.N.U. Acestea sînt: Comitetul nr. 1 — politic (mai există și un Comitet Politic Special); nr. 2 — economic și financiar; nr. 3 — social, umanitar, cultural; nr. 4 — de tutelă; nr. 5 — administrativ-bugetar; nr. 6 — probleme de drept.

● Sesiunile Adunării Generale încep cu fixarea ordinii de zi, (de către biroul Adunării) repartizarea problemelor înscrise pe ordinea de zi comitetelor corespunzătoare, dezbătînd în ședințe plenare de obicei numai problemele cele mai importante. Actuala sesiune are pe ordinea de zi 105 puncte. Printre numeroase alte probleme importante care vor sta în atenția celei de-a 20-a sesiuni figurează și „Proiectul de declarație cu privire la promovarea în rîndurile tineretului a idealurilor de pace, respect reciproc și înțelegere între popoare”, precum și „Acțiuni pe plan regional în vederea îmbunătățirii relațiilor de bună vecinătate între statele europene aparținînd unor sisteme social-politice diferite” — ambele inițiate de delegația română.

● Rezolvînd o seamă de treburi organizatorice, sesiunea a trecut la dezbaterile generale, prilej pentru șefii delegațiilor de a exprima poziția de principiu a țării lor în problemele internaționale.

În cea de-a doua zi a dezbaterilor generale, printre cei care au luat cuvîntul a fost și ministrul de externe al U.R.S.S., A. A. Gromiko. El a condamnat cu fermitate acțiunea S.U.A. în Vietnam și a subliniat că U.R.S.S. a acordat și va acorda ajutorul frătesc necesar R. D. Vietnam. Printre altele, ministrul de externe al U.R.S.S. a făcut propuneri ca: în mijlocul anului 1966 să fie convocată Conferința mondială pentru dezarmare și ca la Adunarea Generală a O.N.U. să se discute ca un punct important și urgent problema „Cu privire la inadmisibilitatea amestecului în treburile interne ale statelor, despre apărarea independenței și suveranității lor” precum și proiectul declarației corespunzătoare.

A.E.

În regiunile dezrobite ale Vietnamului de Sud populația strînge alimente pentru armata populară de eliberare.

Bătălia împotriva neștiinței de carte

Omenirea a făcut mari pași, înainte pe calea științei, culturii și civilizației. Și-a trimis soli în Cosmos și descifrează cu succes tainele cerului, ale stelelor și ale ființei sale proprii. Dar jumătate din populația adultă a globului pămîntesc n-a ajuns încă să cunoască taina buchiilor. 700 milioane de oameni nu știu nici să scrie, nici să citească; aproximativ 300 milioane de oameni, care au urmat o clasă sau două și care după aceea n-au mai citit un rînd în viața lor. Au ajuns, de fapt, tot în rîndurile analfabeților.

Bintuite de acest cumplit flagel sînt mai cu seamă continentele care au gemut sub jugul colonial. În Africa, de pildă, la suta de locuitori, în anul 1960, erau analfabeți 78-84. Dar și în țările capitaliste cu o civilizație înaintată, analfabetismul, generat de discriminarea de clasă ce domnește în învățămînt, este un fenomen obișnuit. În Statele Unite ale Americii există aproximativ 11 milioane de analfabeți și semianalfabeți, în Franța peste un milion, în Spania aproape șapte milioane.

Milioanele de oameni, mai ieri considerați de stăpîni colonialiști oameni inferiori, incapabili să învețe, se îndreaptă acum spre știința de carte, ca spre singura punte ce trece, peste prăpastia înrobirii de ieri, spre o viață demnă. Aruncîndu-și cătușele politice, popoarele se dezrobesc acum și de cele ale neștiinței. Iată, de pildă, cum se desfășoară campania de alfabetizare în Maroc, țară africană aflată pînă nu de mult sub protectorat francez. Cu titlu de experiență, alfabetizarea a început mai întîi în provincia Beni Mellal. Oameni purtînd pancarde duble pe care erau scrise literele, au străbătut localitate după localitate, familiarizînd populația cu alfabetul. Au urmat apoi cursuri prin radio, pregătirea învățătorilor și contactul lor cu cei 800.000 analfabeți. Experiența din provincia Beni Mellal, începută în 1962, va fi extinsă în 1966 asupra altor trei provincii. Asemenea provincii, „experimentale”, școli sub arbori, manuale purtînd titluri semnificative: „Cheia cunoașterii”, „Poarta cunoașterii”, „Drumul cunoașterii” — aplicate în Maroc sau Camerun, Tailandă ori Cambodgia, ilustrează, cum nu se poate mai clocotit, aspirația popoarelor spre dobîndirea științei de carte. Din păcate însă, mijloacele pentru realizarea acestor aspirații nu sînt totdeauna la îndemîna lor. Lipsesc cadrele didactice, lipsesc manuale, localuri de școli etc. Din această cauză, ritmul alfabetizării încă nu poate ține pasul cu necesitățile dezvoltării economice.

Cum pot fi învinse asemenea gre-

utăți, ce măsuri sînt necesare pentru a grăbi ritmul alfabetizării, în ce fel să se integreze alfabetizarea în planurile generale de dezvoltare, iată numai cîteva din problemele ce au stat în atenția unui recent congres mondial asupra analfabetismului, desfășurat sub auspiciile Organizației Națiunilor Unite pentru educație, știință și cultură, la Teheran, capitala Iranului. Aici, printre trimișii a peste 100 de țări, delegația română condusă de tovărășul Ștefan Bălan, ministrul învățămîntului, a adus o contribuție însemnată în dezbaterile care au avut loc. Infățișarea experienței noastre în lichidarea completă a analfabetismului (4 milioane după cel de al II-lea război mondial) a stîrnit un viu interes. Delegația noastră a arătat un lucru de mare importanță și anume: noile condiții economice și sociale care s-au creat la noi după eliberare au permis rezolvarea acestei probleme într-o perioadă scurtă și numai cu mijloace proprii: lichidarea completă a analfabetismului și închiderea canalelor care alimentau rîndurile neștiutorilor de carte s-au putut face numai atunci cînd statul, ca factor principal, a e-laborat și a realizat programul de alfabetizare, făcînd din acest program parte integrantă a planului general de dezvoltare. Este o mare mîndrie pentru noi că printre puținele state (22) care au introdus școlarizarea obligatorie, este și țara noastră. Semnificativ pentru felul în care a fost apreciată experiența României este alegerea șefului delegației noastre ca președinte al comisiei a 3-a, unde s-a discutat colaborarea internațională în lichidarea analfabetismului în lume.

Terminîndu-și lucrările, Congresul de la Teheran a adoptat o „Cartă a alfabetizării”, unde reînțîm cîteva din ideile formulate de delegația noastră. Se spune, printre altele, în această carte, că alfabetizarea este o parte integrantă a educației și condiționează dezvoltarea economică. S-a stabilit, de asemenea, ca U.N.E.S.C.O. să organizeze la Teheran un centru internațional de schimburi de informații asupra analfabetismului.

Alfabetizarea milioanele de oameni, cuprinderea în rețeaua de învățămînt a tuturor copiilor de vîrstă școlară, este o problemă mondială. Milioanele de analfabeți care bat azi la porțile științei de carte au devenit conștienți de faptul că progresul uman trebuie să fie al tuturor, că roadele lui trebuie să se răsfrîngă asupra pămîntului întreg. Acesta este sensul mării bătălii care se dă în zilele noastre împotriva flagelului neștiinței de carte.

E. MARTIN

Radio - Televiziune

(Din programul pe săptămîna 3-9 octombrie)

RADIO

RADIOJURNALE ȘI BULETINE DE ȘTIRI: Duminică: programul I: 7, 20, 22; 23.52; programul II: 7.30; 10.30; 14; 18; 21; 23; 0.52; programul III: 16; 21.30; în fiecare zi de lucru: programul I: 5; 6; 7; 10; 12; 14; 16; 20; 22; 23.52; programul II: 7.30; 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21; 23; 0.52; programul III: 18; 21.30.

EMISIUNI PENTRU SATE: Duminică: programul I: 7.30 — jurnalul satelor; în fiecare zi de lucru: programul I: 5.15 — jurnalul satelor.

DUMINICĂ: programul I: 8.06 „Viers, strună și nai” — melodi populare, 14.20 „Din pînă gramafonului” — vechi melodii populare: taraful Ionită Bădiță, 18.30 Seară de române; programul II: 7.45 Cîntă orchestra de muzică populară „Bărăganul” a Casei raionale de cultură din Slobozia, 11.40 Emisiunea „Cinema”, 15.40 „La horă-n sat” — program de muzică populară.

LUNI: programul I: 8.04 Cîntece și jocuri populare, 11.00 Suită de șapte dansuri populare de Sabin Drăgoi, Rapsodie de Mircea Basarab, 15.30 „Cu cîntecul și dansul prin lumea-ntrăeagă”, programul II: 12.45 „Jocu-i vesel pe la noi” — melodii populare, 18.00 Cîntă orchestra de muzică populară „Cindrelul” a Filarmonicii de stat din Sibiu.

MARȚI: programul I: 6.35 pe strunele chitarei, 9.00 La microfon, melodia preferată, 12.08 „Cît îi Banatul de mare” — melodii populare, 19.40 „Dobroge, mîndră grădină” — melodii populare; programul II: 11.03 Răsună cîntecul și jocul pe melegurile patriei, 15.50 Soliști și formații artistice de amatori, 18.15 Metafore la hata țării „Ostrovul strugurilor” — poem în proză de Ștefan Bănuțescu, 19.30 Teatru la microfon „Cei doi tineri din Verona” de Shakespeare.

MIERCURI: programul I: 6.35 Muzică populară interpretată de acordeonistul Ilie Udilă, 7.45 Cîntă orchestra de muzică populară „Cernegura” din Piatra Neamț, 14.23 „Pădure dragă, pădure” — program de cîntece și jocuri; programul II: 15.10 Prelucrări de folclor de Boris Marcu, 18.30 Cîntă Vlad Dionisie și Damian Luca — muzică populară, 19.05 „Am îndrăgit o melodie” — muzică ușoară.

JOI: programul I: 8.06 Muzică populară interpretată de Ion Blăjan și Ion Gîbarcea, 12.06 Formații artistice de la sate, 17.15 Cu microfonul prin regiunea Iași; programul II: 8.00 Dansuri simfonice de compozitori români, 11.03 Cîntece populare interpretate de George Folescu, 13.06 Cîntă Maria Cornescu și Vasile Petrică, 16.00 Vechi melodii populare, 18.30 Cîntă Dorina Drăghici.

VINERI: programul I: 10.03 Teatru la microfon „Nota zero la purtare”, 11.47 „Cîntecul pe strune zis” — melodii populare, 15.00 Muzică populară, 17.30 În slujba patriei, 18.50 Din folclorul muzical al popoarelor, 19.40 Noutăți pentru iubitorii muzicii populare; programul II: 14.00 Cîntece

și jocuri din regiunile patriei, 15.30 Din țările socialiste, 19.05 Melodii ascultate totdeauna cu plăcere, 22.30 Aspecte de la manifestările prilejuite de „Săptămîna poeziei — 1965”.

SIMBĂȚĂ: programul I: 6.15 Cîntă orchestra de muzică populară „Dunărea” a Sfanului popular din Oltenița, 10.03 Muzică populară interpretată de Natalia Serbănescu, Nicolae Bob Stănescu și Gheorghe Eremia, 16.15 „Pe-ale țării largi ogoare” — emisiune de cîntece; programul II: 15.30 Concert folcloric, 16.50 Potpourii „Buchet de flori” de Dumitru Eremia, 17.15 Muzică populară cerută de ascultători, 22.05 Toată lumea dansează.

TELEVIZIUNE

DUMINICĂ

11.00 Emisiune pentru sate: ● Reportajii emisiunii, însoții de Ilie Vede-tot, au plecat cu aparatele de filmat să afle cum se desfășoară lucrările agricole de toamnă. În drumurile lor, ei au înțîlnit gospodari și... „gospodari”. În aceeași emisiune: ● un concurs-ghicitoare despre erol din dramaturgia lui Vasile Alecsandri și Ion Luca Caragiale. ● Înțîlnire de 15 minute cu Maria Lătarețu și o formație instrumentală condusă de Romeo Bazarac.

După-amiază: Duminică sportivă. Fotbal: ● Steaua — Dinamo București.

19.30 „Dialog la distanță”. Confrontările culturale-artistice interregionale, al căror intermediar se face o dată pe lună micul ecran, continuă!

LUNI

20.15 Film: „Există un asemenea fiăcău”.

21.55 Seară de române.

MIERCURI

15.00 Sport. Transmisiune de la Cluj: Înțîlnirea de fotbal din cadrul „Cupei cupelor” dintre echipele Știința și Wiener Neustadt.

20.00 Transmisiune de la Opera de stat din Iași: „Cavaleria rustică” de Pietro Mascagni. „Paiațe” de Ruggiero Leoncavallo.

JOI

19.50 Deschiderea stagiunii de concerte 1965-1966. Transmisiunea concertului orchestrei simfonice și al corului Radio-televiziunii.

21.40 Atlas folcloric: Cîmpia Dunăreană a Olteniei.

VINERI

21.30 „Parada vedetelor”. Noua emisiune — pe peliculă — vă va prezenta periodic mari interpreți din lumea întreagă.

SIMBĂȚĂ

21.00 „Estrada tineretii”.

22.30 Film: „Sfîntul”.

DUMITRU CORBEA

MINTEA

— fabulă —

Un urs brun,
Ca nebun
Se-nvîrtea
Și miriia,
Îngîmfat,
Săturat,
Prin tufiș
De zmeuriș.
Avea hribi, bureți, alune
Și oi grase pe la stine.
Mai prindea cite-un juncan
De vreo zece ori pe an.
Îi cădeau, mai rar, în gheare:
Capre, cerbi și căprioare.
Mai gâbjea el și mistreți
Pe sub merii-pădureți;
Hăt, mai jos, prin vâgăuni,
Îi cădeau și alți grăsuni.
Era ursul bucuros
Că-i temut și fioros.
El era în codru rege,
Dar domnea cam fără lege.
Nici o flință din pădure
Nu putea ca să-l indure.
Toți dădeau pe dinsul vina:
Și furnica, și colobina.
Gănușa și acoșul
Se luptau destul cu moșul,
Care căuta cuibare
Prin deșușuri umbrare.

II

Era rege peste fiare,
Unde-i tare cel mai tare.
Doar un lucru-l supăra:
Omul mai presus era.
'Auzise el de mult
Cum că omul este cult,
Dar n-a dat multă crezare
Zvonurilor de întărire.

III

Despre om și-nțelepciune
Se vorbea cu pasiune
Și-ar fi vrut, de mult, și el
Să-aibă mintea tot la fel,
Nu să-i laude puterea,
'Ascunzișul și tăcerea...
Dacă ar afla gândirea
Și-ar afla și fericirea.

Pin' și melcii
Și berbecii,
Fără de nici o rușine,
Vorbeau tot de-nțelepciune.
Vietate, floare, pom —
Nu vorbea decît de om.
Tare ar fi vrut și el
Să aibă mintea la fel
Îi mihnea nespus de tare
Că era omul mai mare.
Și a stat,
A cugetat,
Cu fărîma lui de minte,
Numai cit un bob de linte,
Și-a găsit
Mai nimerit,
Să cuteze,
Să cerceteze,
Și, atent, să drămuiască
Singur mintea omenească.

IV

A ieșit ursul la mure,
Mai alături de pădure,
Pe un cîmp numai cu rugi,
Cu rod copt, gata să-l sugi.
A privit
Și-a tresărit.
Pe-un ogor, lingă imaș,
A văzut un băiețuș:
Ara miriștea uscată,
Deasă, galbenă, bogată.
Și striga, dădea în boi.
Ei sugea — ca doi pisoi.

V

La popas, unul din boi
S-a-nfundat mult în zăvoi,
Dînd de-o iarbă mai bogată:
Grasă, verde și curată.
Ursul s-a apropiat
Și pe bou l-a întrebat:
— Tu ești bou, el un băiat,
Cum te lași de el minat?
Dă în tine și tu taci.
Suferi băț, suferi girbaci.
Ești de zeci de ori mai tare.
El e mic, putere n-are.
Boul s-a uitat la urs
Și, pe loc, i-a dat răspuns:
— Este mic, dar are minte,
Are grai, miez în cuvînte,
Și, de-altfel, ce să-ți mai spun?
Minții lui eu mă supun.

VI

Trece ceasul
Și popasul,
Iar băiatul,
Cum nu-i altul,
Cată plugul,
Cată jugul
Și se duce după boi

Să-i adune din zăvoi.
Ursul și-a făcut de treabă
Și-l oprește, și-l întreabă,
Încrezut și îngîmfat,
Să-l încuie pe băiat:
— Ia ascultă, tu, pitic,
Vreau să stăm de vorbă-un pic,
Deși nu mă prea încîntă
S-ascult omul cînd cuvîntă...
Mintea ta, cit este ea,
Nici doi bani pe ea n-aș da.
Mulți vorbesc pe sama ta...
Mintea să-mi arăți n-ai vrea?
Băiatul era poznaș.
L-a privit lung pe pizmaș
Și i-a spus o vorbă-aleasă:
— Mi-am uitat mintea acasă.
Tot cu gîndul la arat,
La arat, la semănat,
Ori la plug și la proșap —
Mi-am uitat mintea-n dulap.
Ursul, mare și șiret,
A vorbit atunci încet:
— Dăcă mergi și incet
Iți dau un desag de nuci
Și te-oi răsplăti cu bine,
Cum meriți, cum se cuvine...
Vreau și eu să văd o dată
Mintea voastră cum arată.
Băiatul s-a mai gîndit
Și pe urmă a grăit:
— Vezi prea bine.
Moș Martine,
Eu m-aș duce bucuros,
Fuga-aș da în sat, pe jos
Și-aș veni într-o clipită,
Dar mi-i frica grea, eumplită.
Cum mă duc, tu sai la boi
Și mi-i gîtui pe-amindoi.
Lasă-te, nene, legat,
Să plec liniștit în sat,
Să plec liniștit acasă,
Să-ți aduc o minte-aleasă...
Ce zici, nene? Te-nvoiești?
Sînt propuneri omenești...
Ridicat în două labe,
Ursul leagă două boabe:
— Hai, mă prind, mă las legat,
Dar te du, mai iute-n sat
Și mintea ta, de om isteț,
S-o aduci, să mi-o arăți.

VII

Ursul s-a lăsat legat,
În odgoane ferecat
Iar băiatul-i tot zicea:
— Uite, fiară, mintea mea!

Prin telefon

La ferma de păsări a cooperativei agricole din comuna Răcăciuni, raionul Bacău, veni în zbor o puică. Era Pestița cea isteasă, pe care 800 de puși o trimiseră la sediul cooperativei ca să ceară îmbunătățirea furajării.

— Cum a fost, surato? o înconjură puii, înghițind în sec cu gîndul la grăunțele pe care nu le mai văzuseră de cîteva zile.

— Păi cum să fie... mi-am luat inima-n cioc și-am trecut pragul sediului, după ce mi-am șters picioarele la ușă, ca orice biped binecrescut. Jalba o cotcodăcisem în gînd de zeci de ori: „Tovarășii, mie, ca găină, ce mi-e-n gușă, și-n căpușă. De-ai vîntreb pe șleau: pînă cînd o să ne mai serviți masa fără grăunțe? E-așa greu să vă duceți pînă-n satul vecin, la Gheorghe Doja, unde e magazia, și să ne aduceți tainul? Am obosit de cînd ne batem pînă la tîlc cu rugămințile. Ne-am rugat întîi pe îngrijitoarea noastră, Elena Farcaș. Ea s-a rugat de brigadierul zootehnist Raul Dominteanu, iar brigadierul s-a rugat să-l lase în pace cu chestii de-astea, că pe el problema puilor nu-l interesează decît atunci cînd i se face poșta de un copan cu mușdei“.

Și cum vă spun, mă apropia, eu de o ușă, cu discursul gata pregătit, dar nu-mai ce auzii dinăuntru niște răcnete, că de frică, mi se încreți pielea. Erau două voci: una de bărbat, a brigadierului Dominteanu, și alta a îngrijitoarei noastre Farcaș.

— Sînt grăunțe destule la Gheorghe Doja, spunea îngrijitoarea.

— Nu știu, nu mă interesează! striga brigadierul și mai folosea niște cuvinte grele pe care dacă vi le-aș spune, v-ați face roșii din albe cum sînteți.

Mama mea, fie iertată că a făcut drumul fără întoarcere pe o năsalie de varză călită, m-a învățat că nu-i frumos să trag cu urechea la uși. De aceea, tocmai voiam să bat în retragere, cînd auzii glasul calm al președintelui Iordache Munteanu:

— Chiar ieri i-am chemat la telefon pe cei din satul Gheorghe Doja... și nu mi-a răspuns nimeni.

— Bravo, bine că i-a chemat! se bucură puii. Înseamnă că se face!
După ce entuziasmul se mai potoli un pic cuteză să întrebe:

— Da' ce-o fi ăla „telefon“?

— Drept să-ți spun, nici eu nu știu.

— Și ce-o fi înseamnă că nu i-a răspuns nimeni?

— Asta nu contează prostule! hotări Pestița. Important e că i-a chemat...

Și Pestița își făcu loc spre padocuri, în timp ce păsărețul se trase în lături, plin de un neajmărit respect.

N. DENDRINO

K. O.

O etichetă lipită pe un stîlp din Caracal cuprindea un anunț care mi-a atras atenția. Citesc: „Cumpăr urgent mînuși de box. A se adresa la Marin Nicola din comuna Devesel“.

Ce-i drept, n-am de vînzare mînuși de box, însă m-a tentat ideea de a scrie un reportaj despre secția pugilistică a asociației sportive din Devesel și, bănuind că Marin Nicola trebuie să fie o „speranță“, am dorit să-l cunosc.

Iată-mă deci la Devesel. Îl întreb pe primul om care îmi iese în cale:

— Nu știi unde stă Marin Nicola?

— Cine nu știe? Nicola e vestit în tot satul mai ales de cînd l-a făcut knock-out pe Nicolae Biță.

„Are stofă de campion Nicola ăsta, mi-am zis eu. Să cîștigi un meci prin K.O. e ceva“. M-am grăbit să-i iau un interviu. După ce am aflat că e brigadier la cooperativa agricolă de producție, am început să-l descos pe linie de sport.

— Maestru, boxați de mult?

— Nu, am debutat recent.

— Cu ce ocazie?

— Păi să vedeți... Eu, ca brigadier, trebuie să am autoritate în fața oamenilor. Cum greșea unul, îl înjuram de mama focului. Dar m-au criticat în ședință. Cică nu-i frumos să injuri. Așa că mi-am pus în gînd să mă-ndrept.

— Foarte bine, nu face pentru un maestru să injure.

— Așa mi-am zis și eu. Însă era să-mi dau iar în petec. Zilele trecute, îl văd pe Biță, paznic la C.A.P. și aveam cu el o vorbă de cînd s-a luat de feciorumeu că a băgat vaca să pască pe terenul cooperativei. Și cum îți spun, mă îndrept spre Biță gata să-l injur. Dar mi-am adus aminte că tovarășii ziceau în ședință că nu-i frumos. Și m-am reprofilat. I-am ars una, de l-am făcut knock-out.

— Am o dreaptă năstrușnică. Loveste tare, mi se lăuda Nicola.

— Și de ce vrei să cumpărați mînuși de box?

— Ma sfîșit un prieten să mă port cu oamenii mai frumoși, cu mînuși.

Nu știu dacă pînă la ora cînd apar aceste rînduri Nicola și-a mai folosit „dreapta năstrușnică“. Cert este că orice partidă de box are un arbitru, iar cel mai bun arbitru pentru manifestările huliganice ale lui Marin Nicola este colectivul. Să-l facă și pe el cineva K.O.

A. CROITORU

La cîminul cultural din comuna Budești, raionul Olfența, unii spectatori tumează în timpul rîlării filmelor.

EROUL FILMULUI: — Doriți un foc??

Desen de T. PALL